K výkladu na § 970 obč. z.

Nezletilá F. D. na cestě ze studií domů dala do uschování svůj koš s prádlem dceři hostinského J. P. v H., resp. uložila si tento koš za souhlasu dcery hostinského v místnosti k hostinci sice náležející, avšak používané za plat postilionem pošty ve S.

Tento postilion druhý den odvezl koš nedopatřením s jiným zavazadlem k dopravě mu svěřeným do S. a tam se koš ztratil. Nezletilá F. D. v hostinci J. P. nepřenocovala.

Trestní řízení proti postilionovi bylo zastaveno. Otec nezl. F. D. podal žalobu na hostinského J. P. o náhradu škody 1036 K, odvolávaje se na ustanovení § 970 obč. zák. nov.

Jelikož podstatný obsah sporu svrchu uvedený dle přednesu stran byl nesporným, soud I. stolice nepřípustiv dů. důkazů rozhodl a žalobu zamítl, II. instance rozsudek potvrdila a nejvyšší soud dovolání žalobkyně nevyhověl podstatně z těchto důvodů:

Žalobkyně se o ubytování v hostinci neucházela, nebyla co host do hostince přijata a neuzavřela proto se žalovaným jako hostinským žádné smlouvy. Ubytování v hostinci jest však nutným předpokladem ručení hostinského za zavazadla, což vychází také z ustanovení § 970 C., dle kterého hostinskému náleží právo zadržecí na zavazadlech pro pohledávky za byt a stravu. Ostatně ručí hostinský jen za škodu, kterou (§ 970) jeho lidé pocestným na zavazadlech v jeho domě způsobili.

Žalobkyně připouští však také, že místnost, v které koš uložen byl, měl poštovní vozka N. v podnájmu a že tam měl uložena zavazadla pro cestující; z toho plyne, že žalovaný neměl koš žalobkynin ani v hostinci přes to, že jeho dcera také měla klíček od světnice a že v ní spal podomek. V hostinských místnostech žalovaného tedy škoda žalobkyni způsobena nebyla. Mimo to bylo zjištěno soudem nalézacím, na kterémžto zjištění soud odvolací ničeho nezměnil, že koš se šaty a prádlem byl naložen a odvezen vozkou N., tedy osobou, která nepatří k služebným žalovaného a která koš, jak dolíčeno, nevzala v hostinských místnostech, nýbrž z místnosti jim najaté.

Rozhodnutí z 13. července 1920, čj. Rv I. 263/20.

Dr. Brejcha.

Odpor rozsudku (§ 477 č. 9 c. ř. s.) je tu jen tehdy, když výrok rozsudkový sám sobě odporuje, nikoliv však odporuje-li si výrok s důvody. Odpory v důvodech pak